

Obsah:	1
Plánované akce	2
Editorial	3
Společenská kronika	
Jubilanti – 3.blok/2013	4
K inspiraci (aj poučení)	
Ze Slováckých pověstí - V.	4
MUDr.Jiří Holásek vystavuje	5
Taneční hodiny SK	7
Folklorní (i jiné) akce	
Výlet do kraje	9
Postupová přehlídka	11
Horácký folklorní den	13
Náhodné setkání	14
Fotoreportáž se Strážnice	17
SK opět v Tatrách	21
Hornácké slavnosti	27
Sobota v Kratochvilce	29
Fotoreportáž ze setkání Krúžků	31
Vinařovo okénko	
Vinařství u nás v době 1.republiky	35
Receptář	
Krupicový štrúdl	38

*

Plánované akce – do 2. /2014 :

Besedy u cimbálu:

20.11. – Jubilejní beseda - 105. výročí SK, v KD Rubín (zde PO-ZOR! – na rozdávaném plakátku byl špatně uveden začátek- zahajuje již v **18 hod.** svým vystoupením soubor Slováček)

4.12. – Mikulášská beseda- UO Šumavská

17.12. – Vánoční beseda (místo upřesněno později)

Akce:

5.11. – Vystoupení MS U šlechtičen v 17 hod

12.12. - Vystoupení v Heršpicích u Slavkova

1.2.2014 – ples SK (věnován Hornácku), Kongres.centrum BVV

Předběžné plánování **besed 2014** (může být změněno):

15.1., 19.2., 3. nebo 4.3., 23.4., 21.5., 18.6., 24.9., 15.10., 19.11.,
2.12., 17.12.

Upřesnění a další akce sledujte na webu či nástěnce.

*

Editorial

Milí krúžkaři a jiní čtenáři, ocitli jsme se v hlubokém podzimku, na dnešní besedě u cimbalu se už pořádají Havelské hody, což je neklamné znamení, že zanedlouho se nám přiblíží 105.výročí existence Slováckého krúžku v Brně, a co nevidět se rok 2013 překloupí do roku 2014 – k čemuž Vám všem rovnou přejeme hodně štěstí, krásných prožitků a zdar ve Vašem veškerém konání. Ale zpět k současnosti. Vlastně k minulosti – protože se musíme omluvit za nedostatek minulého (červnového) čísla: nevytiskli jsme (já jsem v tom ale tentokrát nevinně!) 4 články, což napravujeme v číste tomto (ale prosím Vás – piště tam ta data akcí, já nejsem věstec!). Není to už sice plně aktuální, ale co se dá dělat – a omlouváme se...Pro příště však prosím posílejte písemné materiály rovnou mně – Mirkovi D. jen fotky, jinak se vše zbytečně komplikuje.

Pokud jde o velké folklorní akce minulého období (festival Strážnice, setkání bratrských krúžků na Velehradě a v Huštěnovicích, atd.), bohužel jsem žádnou reportáž nedostala, takže zde máte jen fotky. Ale i tak se Vám snad číslo bude líbit, a k jeho konzumaci Vám přeji „dobrou chuť“.

Jiřina Lacinová

Společenská kronika

Jubilanti 11./2013 – 2./2014:

Listopad	Ing. Emmer	Jan	CSc.	75
Prosinec	Benda	Miloslav		70
Leden	Mgr. Emmerová	Ludmila		70
Únor	Mgr. Janáček	Zdeněk		60

Blahopřejeme!

*

K inspiraci (aj poučení)

Ze Slováckých pověstí – V.

O Jánošíkovi na Javorníku (*Javorník*)

Strýc Minárik šel z Javorníka na Myjavu, kam se tehdy cho-
dívalo na nákupy, pro nové sukno na kalhoty, které už nutně potře-
boval. Cesta tam vedla přes javornický chotár, kde se velmi často
objevovali zbojnící, a proto strýc, který nesl pár těžce ušetřených
grošů na nové sukno, neměl klid v duši. A skutečně. Z houštiny vy-
stoupili chasníci, v rukou valašky, a na strýce, kam že jde.

Strýc jim odpověděl upřímně, kam jde a prosil je, aby ho ne-zabíjeli, že jim své peníze dá, že má ženu a děti.

„A kolik toho sukna, strýcu, chcete?“

„Čtyři lokte stačí, povídala žena.“

„Bratři, naměřte mu!“

A zbojníci začali měřit krásné, pevné sukno od buku k buku a čtyřikrát. Ne na jedny kalhoty, ale na deset i víc postačí. Dali sukno strýcovi, ani peníze nechtěli.

„Ale zítra ať nás teta čeká k večeři!“ končili chasníci.

Strýc se vrátil domů a ženě vše pověděl. Měla ale starost, co dají chlapcům jíst. Ve stáji měli jediné tele, zabili je tedy, navařili a napekli a čekali. K půlnoci Jánošík s chlapci přišel. Najedli se, popili, pozpívali.

„A co jsme, strýcu, dlužni za dobré pohoštění?“

„I nic, chlapci, však už jste mi dali“, zdráhal se Minárik.

Jánošík tedy sáhl do kapsy a dal na stůl hrst peněz. Po něm to opakovali všichni chlapci.

Od té doby Minárikovi nedají na zbojníky dopustit.

Dodala J. Lacinová

(Literatura:

ŽARDECKÝ, Jiří „Slovácké pověsti“, Arca JiMfa, 1998)

✱

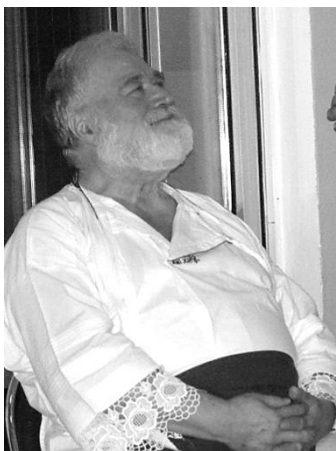
MUDr. Jiří Holásek vystavuje v Kyjově

Miroslav Hebron

V pátek 18.10.2013 jsem se v soukromé galerii „U Ježů“ na Svatoborské ulici v Kyjově zúčastnil vernisáže výstavy obrazů našeho čestného člena, poštorenského rodáka (nar. 30.6.1935), lékaře, muzikanta a výtvarníka MUDr. Jiřího Holáska. Jura zde v rámci svých přátelských vztahů s galeristy Ladou (sám velmi talentovaný výtvarník, zpěvák) a Pavlou Ježovými vystavuje už poněkolikáté.

Tentokrát se zaměřil na tematiku vinných sklepů v Sedleci a okolí, které tak jako řada jiných staveb lidové architektury na jihomoravském venkově postupně mění svou tvář či úplně mizí.

Výstavu uvedl svým velmi fundovaným slovem lékař a regionální historik MUDr. Jiří Dunděra, Jurův blízký osobní přítel z doby studií medicíny a významná osobnost kyjovského kulturního života. Ve svém slově prošel mistrův zajímavý a velmi bohatý život od dětství až do současnosti. Účastníci vernisáže se tak mohli dovědět např. to, že impulsem pro Jurovo malování byla trojka z kreslení ve 3. třídě základní školy, na kterou tatínek reagoval tím, že nakoupil barvy a papír a malý Jurka musel povinně doma kreslit a malovat. Tato činnost se mu postupně tak zalíbila, že se stala jeho celoživotním koníčkem (či spíše „koněm“). Kromě muziky a malování se Jura věnoval v mládí také řeckořímskému zápasu a sportovnímu potápění (byl spoluzakladatel Klubu potápěčů Permon). MUDr. Dunděra rád zavzpomínal také na své návštěvy u Jury na Severní Moravě, kde Jura začínal po studiích na umístěnku svoji lékařskou kariéru v regionální nemocnici a se svojí manželkou (lékařka ortopedka) obývali podkrovní místnost 4 x 4 m. Ta byla zároveň Jurovým atelierem.

Nezmínit se nemohl o důležitém období Jurova života, 25 let strávených ve Švédsku, kam přijel jako stážista v r. 1969 a odmítl se vrátit do republiky, kde probíhala „normalizace“. Zde jeho rodina našla druhý domov. Ve Švédsku dosáhl vynikajících profesních výsledků. Je autorem několika lékařských patentů, jako člen konzorcia lékařů se podílel na léčení švédského krále Gustava VI.

Láska ke slovácké lidové písni a stesk po domově vedla Juru k tomu, že ze švédských muzikantů sestavil

cimbálovou muziku Dunaj, se kterou vystupovali na sokolských sletech ve Švýcarsku, USA a dokonce natočili LP desku. O tom, jak rodina Holáskových přijala naše krúžkaře při návratu ze zájezdu do Finska, by mohli vyprávět mnozí z účastníků tohoto historického zájezdu.

Přímo od mistra jsme se potom dověděli, proč používá ve své malířské tvorbě právě techniku vajíčkové tempéry. Jak bývá na Jurových vernisážích dobrým zvykem, nechybělo ani tentokrát dobré víno z mikulovské oblasti a slovácká písnička. Mistr se nejdříve při písni z Podluží doprovodil na gajdy (tentokrát vypůjčené, neboť svoje má v opravě), poté už se zpívalo a capella a musím říct, že velice „chutno“. Mezi účastníky bylo několik velmi dobrých zpěváků či bývalých muzikantů (mezi jinými Jan Slaměna a Vašek Horák), Jura byl ve výborné formě, písnička střídala písničku. Čas nám však utíkal velmi rychle a ačkoliv jsem původně plánoval návrat do Brna v půl osmé, nakonec jsem tak tak stihl poslední vlak v půl desáté. Odjížděl jsem s dobrým pocitem, že jsem se mohl této vernisáži zúčastnit a je mi potěšením tlumočit od Jury všem krúžkařům srdečné pozdravy. Stále vděčně vzpomíná na účast krúžkařů, muziku a sborový zpěv na vernisáži jeho výstavy v Králově Poli před několika lety.

*

Taneční hodiny Slováckého krúžku v Brně

Jana Kubínová

Jedním z prostředků, kterými Slovácký krúžek v Brně naplňuje účel, pro který byl založen, je seznamování veřejnosti se slováckým národopisem a lidovou kulturou. Toto seznamování probíhá mnoha způsoby, začátkem letošního roku se mezi ně zařadilo i pořádání tanečních hodin slováckých tanců, určených začátečníkům i mírně pokročilým všech věkových kategorií.

Taneční hodiny pokrývají větší část pondělních nácviků taneční skupiny, nejsou ale určeny pouze pro členy našeho krúžku. Pozvánkou se poměrně úspěšně podařilo oslovit širší veřejnost, naco se účasti týká- nejméně úspěšně výuce kyjovské skočné se tak sešlo 17 tanečních párů, kterým kapacita kulturního domu Charbulova tak tak stačila. Mezi pravidelnými účastníky tanečních hodin se navíc našlo několik šikovných zájemců, kteří posílili taneční skupinu i na jejích středečních nácvicích, což byl ostatně jeden ze záměrů, proč taneční hodiny organizovat.

S výukou jsme začali krátce po letošním plese. Již od začátku jsme se snažili o to, aby jednotlivé hodiny vedli tanečníci z regionu a tanec tak byl vyučován opravdu autentickým způsobem. I v tomto směru jsme byli úspěšní, když se doposud podařilo zrealizovat výuku následujících tanců:

- 18. 2. – strážnický danaj (vedl Miroslav Stanislav, Strážnice)
- 25. 2. – kopaničářské čardáše (vedla Lucie D' Ambrosová)
- 4. 3. – tance z Dolního Němčí (vedl Jiří Miloš, Dolní Němčí)
- 11. 3. – straňanská (vedla Lucie D' Ambrosová)
- 18. 3. – hornácká sedlácká (jak ji v krúžku učila Zdeňka Jelínková, vedl Zdeněk Fajbus)
- 25. 3. – strážnický danaj (vedl taneční pár ze souboru Žerotín, Strážnice)
- 1. 4. – Velikonoční pondělí, kdy se výuka nekonala
- 8. 4. – Kyjovská skočná (vedl Zdeněk Šebesta, Svatobořice – Místřín)
- 15. 4. – tance z Kopanic (vedly taneční páry ze souboru Světlovánek, Bojkovice)
- 29. 4. – tance z Podluží (vedl Zdeněk Bravenec, Dolní Dunajovice)
- 6. 5. – Zálesí (vedl Jaroslav Šuráň s partnerkou, Luhačovice)
- 13. 5. – opakovací hodina
- 20. 5. – základy verbuňku (vedl Zdeněk Fajbus)

27. 5. – slovenská z Milotic (vedl Zdeněk Šebesta, Svatobořice – Místřín)

Na posledních tanečních hodinách bohužel byla účast kvůli zkouškovému období slabší. S tanečnicí i vedoucími jednotlivých hodin se ale těšíme, že se v novém semestru zase potkáme.

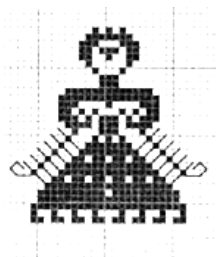
*

Folklorní (i jiné) akce

Výlet do kraje – na Horňácko

(datum akce chybí-podle kytek asi jaro...-pozn.red.)

Jitka Martinková

Každý rok jezdí Slováček na Výlet do kraje. Letos to bylo již po čtvrté a vydali jsme se do podhůří Bílých Karpat.

Vyrazili jsme v počtu 21 dětí a 5 dospělých vlakem směr Veselí n. Moravou, a dále pak do Velké nad Veličkou. Autobusem jsme se dopravili do Kuželova, kde jsme na kopci navštívili dřevěný větrný mlýn, ve kterém se mlelo ještě v roce 1940. Prohlídku jsme měli v horňáckém nářečí, takže jsme si dostatečně užili písmene ue=l. Cestou do Hrubé Vrbky jsme sice trošku zmokli, ale staré stodoly a komory, které jsme tam mohli vidět, určitě stály za to. Odpoledne již nepršelo a my popojeli kousek autobusem do Nové Lhoty, odkud jsme směřovali přes krásně rozkvetlé louky do Filipovského údolí a dále do rekreačního střediska Filipov, ve kterém jsme byli ubytovaní. Dětem se nejvíce líbil bazén, ve kterém z nich rázem spadla veškerá únava a i neplavci se skvěle poprali s hloubkou! Bohužel jsme se na poslední chvíli dozvěděli, že soubor Veličánek za námi nemůže přijet, my však měli náhradní program.

Po teplé večeři jsme s dětmi dolepili a dopsali zážitky z celého dne do deníčků, zazpívali si písničky, které jsme se cestou naučili – Mynáři, šafáři a Zajíček sa na dolině pase a pak už jsme se

těšili do postýlek.

V neděli jsme se probudili do slunečného rána, takže jsme měli rázem všichni skvělou náladu. Po vydatné snídani jsme vyšli směr Javorník, kde jsme viděli staré seníky a staré domky, zachované s původním průčelím. Třetí písnička, kterou jsme zpívali, byla o Javorníku – Javorník, Javorník, no pak už jsme se těšili, až dorazíme konečně do té Velké nad Veličkou – centrum Hornácka.

Když jsme obědvali v parku, zrovna hrála zvonkohra na kostele, bylo 12 hodin. Za dědinú jsme našli v ovocném sadu vzácné české orchideje – vstavač vojenský a tořič čmelákovitý.

Před odchodem na vlak jsme hráli kuličky, hra, která v současné době je opomenuta, možná proto, že najít vhodný plácek není tak jednoduché jako dřív. Děti něco o tom ví. Hledali jsme ho 2 dny a nakonec hráli na asfaltu!

Cesta vlakem do Brna už proběhla v pohodě, až jen na malé zpoždění.

Všechny děti musím pochválit, byly skvělé, šlapaly s batohy na zádech bez problémů, do kopce z kopce, jsou opravdu skvělí. Nikdo nezlobil, my vedoucí můžeme být jen spokojeni, že se vše vydařilo snad ke spokojenosti všech. I rodičům patří dík, že děti v sobotu ráno na nádraží přivedli navzdory nelibivé předpovědi počasí, které se však nakonec umoudřilo. Největší dík patří všem vedoucím – tetinám Terezce, Hance, Pavle D., Jitce a také našemu průvodci Vítkovi.

Těšíme se na další společné Výlety do kraje.

Postupová přehlídka – oblastní kolo Brno

Jitka Martinková (vedoucí Slováčku)

Dětský soubor Slováček se zúčastnil oblastního kola postupové přehlídky DFS Brno 2013, která se konala 20. dubna letošního roku v Brně na Charbulově 3. Celkem se přehlídky zúčastnilo 11 dětských souborů.

Náš soubor Slováček vystupoval s pásmem her, písniček a tanců z Hornácka, které jsme nazvali Za dědinu, u téj vody. Děti se za pár měsíců naučily několik hornáckých písní a dokonce i tančit sedláckou, což je jeden z nejtěžších tanců na Slovácku.

Soutěž byla rozdělena do dvou částí – dopolední a odpolední. Všechny soubory vystoupily s jedním pásmem, většinou perfektně nacvičeným, stejně jako my.

Porota se snažila u každého souboru vyzdvihnout to, co bylo pěkné, ale upozornit i na chyby, které by se daly ještě odstranit a úroveň pásma tak zlepšit. Nejsložitější pro ni bylo správně vyhodnotit, který soubor je nejlepší a tudíž postoupí do krajského kola.

Na prvním místě se umístil Májíček s pásmem Už je žito

vymlácené, na druhém Brněnský Valášek s pásmem U potoka, třetí byl Javorníček - Kde só Francózi a čtvrtá Bystrouška – Pekla vdolky, další pořadí nebyla vyhodnocena.

V této velké konkurenci jsme nemohli pomýšlet na umístění na prvních třech místech, přestože se našim dětem podařilo zatančit pásmo velmi pěkně a s radostí. Věříme, že se jim tancování líbí, a i když nepostoupily do dalšího kola, že neztratily chuť své taneční kroky dále vylepšovat.

Poděkování patří především dětem za jejich skvělý výkon, dále jejich rodičům a v neposlední řadě všem vedoucím, Katce Fridrichovské – vedoucí muziky, Pavle D'Ambrosové a Jitce Martinkové - vedoucím Slováčku III. Další poděkování náleží

bývalému stárkovi krúžku Jiřímu Skálovi, který v současné době v souboru pomáhá hlavně s nácvikem chlapců.

Jsmo rádi, že se Slováčku podařilo sestavit a nacvičit nové pásmo, které může zařadit do svého repertoáru a s radostí ho předvést divákům při různých folklorních vystoupeních.

*

Horácký folklorní den

Jana Kubínová

Konec června patří v dalešickém pivovaru Postřižinským slavnostem. Jejich sobotní program byl letos (v sobotu 22. června) věnován folkloru. Byť se podle názvu celého dne mělo jednat o prezentaci horáckého folkloru, k vystoupení byla do pivovaru pozvána řada souborů z Brněnska, mezi nimi i muzika našeho krúžku, které se pozvánku podařilo rozšířit o tři páry z chasy.

Celý program probíhal na dvou stanovištích, a to na pódiu na nádvoří pivovaru a v zahradě za pivovarem. Svě vystoupení jsme, i s ohledem na počasí, které nás letos na začátku léta trápilo, plánovali opatrně, protože možnosti vystoupit pod střechou a v teple byly omezené. Známy pivovar nás ale přivítal doslova zalitý sluncem. Většina publika, vůči kterému se bohužel vystupující zdály být v naprosté většině, tak odpoledne povětšinou strávila na zahradě, kde bylo o poznání příjemněji než na rozpáleném nádvoří.

Krúžek se divákům představil v hodinovém vstupu právě na zahradě. Na přání organizátorů se spíše než o vystoupení jednalo o hraní k poslechu a tanci, do kterého jsme se s tanečnicí pokusili vtáhnout přihlížející diváky. Ukázka a výuka strážnického danaje nám zabrala tolik času, že na jiné tance už se téměř nedostalo, myslím ale, že se všichni „odvážní“ tanečníci pobavili dobře. Na krúžek navázal s výukou horáckých tanců soubor Džbánek

Martínkov, naše muzika pak improvizovaně doprovodila vystoupení brněnské Lučiny.

Druhý vstup naší muziky pak ukončoval hlavní program na nádvoří a přihlíželo mu opravdu už jen pár posledních návštěvníků. Tomu muzika své vystoupení přizpůsobila, když hrála v podstatě na přání, čímž se jí podařilo publikum rozezpívat.

Ostatní vystupující pocházeli většinou z chas jednotlivých pozvaných obcí, publiku proto nejčastěji ukázali, co zpívají a tančí, když pořádají hody. Jedním z nejvýraznějších (a to nejen početně) účinkujících byl určitě soubor Podskalák z Troubska, který nám kromě hodové obchůzky prezentoval tradiční stínání berana a dívčí „pásmo“ tanců a zpěvů „královničky“, s kterými děvčata úspěšně vystupovala i ve Strážnici.

Celý pořad moderoval Janek Kuča, který také diváky pozval na večerní „besedu“, té se ale z publika nezúčastnil snad nikdo. Zábavě večer velela naše muzika, v družné atmosféře se tak pokračovalo ve společném besedování, zpívání i tančení, i když tanců výhradně slováckých. Většina z nás využila nabídky přenocovat ve stanech na zahradě, což byl bohužel zážitek, který si z celého dne budeme pamatovat snad nejvíc. Výborné pivo, příjemný večer a družná atmosféra přispěly k tomu, že se ostatní soubory rozveselily natolik, že se nám zvyklým besedovat pravidelně mohlo o spánku opravdu jen zdát.

Organizátorům v každém případě patří za pozvánku dík, i s probděnou nocí byl horácký folklorní den velmi příjemný.

*

Náhodné setkání

Jana Hůsková

O tom, že výše zmíněná setkání bývají často daleko lepší než plánované akce, myslím nemůže být sporu. Jedno z takových

jsme zažily na začátku prázdnin. Ale pěkně „od Adama:“

Po náročném loňském roce jsem na tři týdny zmizela „z dosahu Krúžku“ a nechala se rozmazlovat v Karlově Studánce. Všude je psáno, že „tyto lázně se mohou chlubit nejčistším vzduchem ve Střední Evropě.“ Tohle posoudit nemůžu, ale že je tam krásně a mimo víkendy klid, je nabití. Moje sestra Eva se nechala inspirovat vychvalovaným prostředím a přijela na poslední čtyři dny za mnou. Užily jsme si mimo jiné výlet na Švýcarsnu ve stylu „mha přede mnou, mha za mnou,“ ale i pěkné počasí ve Studánce. Poslední podvečer jsme se chystaly strávit u horkých malin. Jenže někomu

„nahore“ to zřejmě nepřipadalo jako rozloučení důstojné krúžkařek.

V 17.30 se ozval můj telefon: „Tomu bys nevěřila... potkala jsem Macháčky! Bydlí ve Džbánu a máme večer dojet do parku, sklénečky s sebou. - Tak to je

bomba!“ Pro jistotu si na recepci domluvíme pozdní příchod (zavírá se v devět) a v sedm na sebe máváme v parku naproti Slezskému domu. Kamenný stůl, za kterým seděli, by nikdo neukradl, váží aspoň tunu! Víno se chladilo v potůčku, něco k němu taky bude, a nejdřív rozebíráme situaci: „Měli jsme být s bráchou a holkama někde jinde, ale vzdal to, tak jsme zkusili najít nocleh,“ vysvětlila Hanka. Ještě jsme pořešili, kam se dá vyrazit, a pak se rozjel „zpravodajský pel-mel.“ Macháčci vykládali o Strážnici, hlavně dětští verbíři byli prý super. Na řadu přišel Krúžek: chlapi, baby,

chasa... nevynechali jsme ani naše „odešlé kamarády.“ Jirka vzpomínal na Honzu Beránka: „Byl muzikant samouk. Ti další na tom mohli být po technické stránce líp, ale pokud se harmonie týká, fakt lepšího neznám. A jeho školu mají děcka, stačí je poslouchat.“ Hanka přidala další kamínek do mozaiky: „Honza nebyl dlouho mezi náma a pak přišel na besedu. Já ho mezi dveřma bouřlivě vítám a on mi šeptá do ucha: ‚Viš, jak poznáš svoje děcko? Řízneš do něho... z cizího přece krev neteče!‘“ Chechtáme se jak malí nejenom onomu vtipu, celý večer je veselo až až. Evině bylo zima, Jirka jí půjčil bundu, ale po chvíli šla pro své svršky. Posléze seděla aspoň v sedmi vrstvách, i s čelenkou. „To vyfoť a napiš tam, že není na severním pólu, ale prvního července ve Studánce,“ řehnil se Jirka. Stalo se (první fotka je strašně rozmazaná, protože jsem smíchy neudržela aparát v klidu). Pak jsme konečně začali zpívat, lépe řečeno začal Macháček: ruskou hymnou! Zaplat' Pánbu, nezůstalo jen u ní, ovšem my dva jsme lovili dvoj- a trojhlasý, holky na nás byly slabé a „musíme to všechno doladit!“ Po desáté jsem chtěla zmizet, ale budu prý poslouchat: „Přece musíme dopít!“ Padly dvě petky a něco Pavlova vína, a nikdo na nás nepřišel, ani policajt. Co by tam taky dělal v době nočního klidu? Končíme v bezva náladě (ještě, že už došlo!). „A co tak zavolat Hebronovi, jak je ta mlynářská? - Nejspíš by nás zabil v tuto hodinu!“ (je 23.15). Před Džbánem zaznělo Dobrú noc a šviháme na kutě. Byl to parádní závěr, ani ve snu bych nepočítala s „večůrkem!“

Jen můj muž mě doma trochu zchladil: „Vás nenapadlo, že mají třeba vyhlášku o zákazu pití alkoholu na veřejnosti?“ Inu - nenapadlo

*

Fotoreportáž z MFF Strážnice 27. - 30. 6.

Slovácký krúžek v Brně

Slovácký krúžek v Brně

Slovácký krúžek v Brně

SK opět v Tatrách

Yvona Janošíková

A že nám to společné krúžkové prázdninové cestování chybí!, tak jsme s potěšením po loňském zdárném putování přijali opět nabídku CK LUSKI na týdenní turistiku (21.-27.7.) u našich „bratov Slovákov“ – Tatry, kde se náš maličký kolektiv ŽS poněkud navýšil do celkového počtu i s kamarádkami na 13 + 2 psi. Menší autobus nás 21. 7. nabral v Brně St.Lískovci na Osové s druhou částí pravidelného později narozeného osazenstva a vezl hned první den přes Starý Hrozenkov do Malé Fatry k lehčímu „rozšlapu“ k Šútovskému vodopádu, popřípadě náročněji k Mojžíšovu prameni nebo snad i k chatě pod Chlebom (mladí sportovci se dokonce střídali v nesení korby kočárku s miminkem na hlavě) – vodopád byl

vskutku imponantní a některým stačil pro okouzlenou čumendu další hodinu a více, než se vydali zpět a zjistili, že v místě parkování je kousek vzhůru bohatě využívané krásné koupání v lomu, které pro nás již z časových důvodů a nepřipravenosti nemohlo být realizováno. Někteří zdatní nadšenci se vraceli od Mojžíšových pramenů na čas, ukojeni krásnou horskou luční květenou (botanička Eliška D.), ulovenou do digitální podoby.

Příjezd do našeho známého levného ubytování „de luxe“ v Liptovském Mikuláši po plné sluneční palbě a po improvizovaném uvítacím ceremoniálu v nejbližší pivní zahrádce byl příslibem a výzvou pro další dny.

Vysoké Tatry - výchozí bod Starý Smokovec, byly v programu hned v pondělí, abychom si ověřili své různé sportovní předpoklady. Pro většinu z nás bylo zdolání výstupu z Hrebienku na Téryho chatu velmi zdařilým výsledkem a pohledy do vzdálené podtatranské roviny a tiché chvílky u překrásných ples hluboce vrytým zážitkem až do chvíle, než započalo strmé „kamenné“ poskakování na zpáteční cestěty palce v botách.... ach jo... Nejsnadněji to opět zdolával Jiříčin čtyřnohý miláček Ferda, který si jako všude přidával nejméně dvojí či trojí vzdálenost, neboť hlídal „smečku“, případně se velmi příhodně plantal pod nohama. Je to borec! Skupina mladých účastníků našeho zájezdu zpestřila dopravní prostředky z Hrebienku dolů o koloběžky. Jediný Vašek L. zvládl celý okruh Malou i Velkou Studenou dolinou (dokonce myslím bez použití zubačkové lanovky v závěru) – že by byl lepší než Ferda ?? Pavlo, při svém mládí zaber příště o něco více!! Přes značnou únavu se konal uvítací večer s téměř nepřetržitými zpěvy (které se nesly v naší docela zpěvné sestavě a decentní hlasitosti i do otevřených oken nezúčastněných) u naší ubytovny Demänovka, v jehož areálu učni vybudovali arboretum s leknínovým jezírkem – místo ohýnku postačil romantický plamen svíce (opatřil duchapřítomně Vašek), zejména poté, co přestali štípat komáři.

Další den opět začíná slunečními paprsky a motivuje naši cestu do Západních Tater - Žiarské doliny, pro vrcholovou „bojůvku“ hřebenem přes Baranec. Po lesní pasáži přicházíme rozlehlou a rozmanitou loukou k Žiarské chatě s památným hřbitůvkem obětí a hle-hle .. nějaké prozaické svědectví o přítomnosti medvěda – skoro borůvkové barvy..... Ve ztenčené sestavě 4+ Ferda pokračujeme do Žiarského sedla (od směru do Smutného sedla nás zradili jiní sestupující turisté), i tak se nám těsně před koncem nechce pokračovat, tak rozvalení v trávě hledíme opět na vodní hladinu plesa a dumáme, zda nám ta námaha je zapotřebí...ale je, za tu odměnu pohledu na druhou stranu sedla a dokonce neplánované setkání s „protichůdnou“ skupinou z Barance to stojí, i ten vrcholový zpěv, i ta stopečka halúzkovéj.....

Na zpáteční cestě u Žiarské chaty uvažujeme s Veronikou o koloběžkách, které jsou za úplatu k máni pro 5km cestu asfaltovou serpentinou k parkovišti – vyzkoušíme, ale říditka jsou pro nás dlouhánky moc nízko, nějak by mi ten sklon nebraly záda, tak svižným pochodem – tady už jsem ten konec docházela skoro v bezvědomí.....ještě se stihnu zašít do houští s nohama do potoka, hodně nás ještě chybí.....a málem mi ujel náš autobus, byla jsem poslední nastupující.

Marcelka zažila v mezičase se svým Bertíkem nežádoucí dobrodružství při relaxování na parkovišti .. -konflikt s mírně řečeno nesmlouvavým rodičem, večer má postaráno o program při doladění incidentu. Já si ošetřuji puchýře.....Večer jsme přilákaly další vděčné posluchače našeho moravského folklóru k jezírku....

Středeční ráno nás dostihlo v Nízkých Tatrách na stanici lanovky Zahrádky v Jasné, se „smělým“ plánem hřebenové túry z Chopku přes Dumbier, Štefánikovu chatu do sedla Čertovica. Pochvalovali jsme si, že od loňska přibyl další kus lanovky až na hřeben, takže počátek túry byl bez výšlapu. Já sama jsem si z lanovky oživovala vzpomínkou nedávnou týdenní slunnou

lyžovačku z letošního února.

Konejšivé panoramatické pohledy a luční pestrobarevnost (takovouto legendu dodal později v Brně k výběrově nejasné druhové pestrosti Ondra Lacina: *pcháč bělohlavý, mlčičvec alpský, bolševník, kamzičník, jestřábníky, hvozdík, starček Fuchsův, hořec hořký, tolie bahenní, chrastavec, konopice sličná, mečík střečovitý*) nás provázely celou trasou - vesměs z plochých kamenných chodníků (kromě závěru přes Lajštroch a do sedla, kdy už jsme trpěli nemalou opotřebovaností). Stáda kamzíků nám v některých místech byla na dosah, rozhodně pózovali před objektivy. Po občerstvovací přestávce při Štefánikově chatě, rozptýleném borůvkovém extempore pod Lajštrochem a haluškovou a pivní odměnou na Čertovici jsme úspěšně uzavřeli kvalitativně jiný pochod než předešlého dne. Jen Ferdík měl ztížený výkon v pasážích beze stínu. Tento večer však povinná společenská pauza.....a dostatek spánku.

Tak dnes znovu Vysoké Tatry – Tatranská Lomnica – lanovkou na Skalnaté pleso a hybaj na Svišťovku....Skalnaté pleso má nezvykle málo vody a vypadá poněkud nevábně, ale vrchol Lomnického štítu je závratný. Kamenný chodník naším směrem vzhůru a pak po vrstevnici se zdá dost vrtkavý, navíc se začínají kupit mraky..kdybych před sebou neviděla další spolubojovnice, asi bych vzala zpátečku. Po cestě potkáváme 2 bodré slovenské důchodce stejným směrem, kterým nemůžeme dát najevo nedostatek sportovního ducha....stoupání, stoupání...stoupání .. odměna: pohled k Zelenému plesu a do Belanských Tater. Odvážlivci jsou již na řetězech pod námi na okružní trase opět k lanovce Skalnatého plesa. Zvládneme to také ??? Nahlížíme s Janou R. do mapy a počítáme časové průměry, sledujeme i nebe nad námi, ne - žádný risk.. .Mezitím doráží i Zdena s Jirkou. Podívejme, jak jí ta horská turistika jde k duhu....ještě poslední kousek na vrchol Svišťovky, tentokrát valašská notečka a silný mok - dnes máme skoro splněno. Zpáteční

cesta byla časově o poznání kratší, jen po trase vidíme slzičky strachu nějaké křehké krásky, která byla vlečena zřejmě nedobrovolně svým partnerem „kamenným mořem“. Dole při výstupu z lanovky nás čekají připravené lehačí vaky naplněné

polystyrénem – to jsme si při kávě a zmrzlince ani nepředstavovaly – tak se propadáme téměř v hodinové snění vleže pod Lomnickým štítem, který ta hrozící bouřka nakonec obešla, ale je zahalen v mlze. Trošku jsme se ztratily samy sobě při procházení suvenýrovou zónou, ale u autobusu jsme všichni a jedeme opět na dobrou večeři do našeho dočasného domova.

V konci dne si užíváme důvěrné pokojové, čistě ženské soirée....

Čeká nás poslední zdánlivě odpočinková trasa Prosieckou

a Kvačianskou dolinou v oblasti Chočské vrchy. V Brně prý nastoupily tropy...tady je jen příjemně vedro. Nástup je úzkým korytem potoka mezi skalami, místy není kam šlápnout a jak se s těmi pochodovými holemi držet kovových madel? Kdovíjak to zvládne Ferda? Jako vždycky – akrobat jeden!!! Najednou potok mizí a je jen romantické kamenité dno, kterým projdeme část prosiecké cesty, ale ještě 3x skoro kolmé kovové žebříky. Ferďásku, neboj se, panička ti vždycky pomůže! Najednou louka v lese, kde spontánně všichni odpočíváme, pozpěvujeme, dlabeme, a hlavně pijeme (i vodu....) A je tu jakási náhorní plošina - polem, travou a ke stylové hospůdce – všichni turisté z trasy se tu sejdou...

Obracíme směr pochodu do Kvačianské doliny, z jejíž romanticky kamenné průrvy není pro bujnou vegetaci mnoho vidět. Cesta už je dost pohodlná, krásné bylo zastavení na dolině v mlýnském skanzenu Oblazy. Na zpáteční cestě autobusem ještě posezení v domácím pivovárku Brontwai v Kvačanech. To je jen „rozjezd“ na poslední večerní jezírkový nácvik, jako vždy bohatě zásobovaný...

To nám to uteklo, za Boží ochrany a krásného počasí, které nebývá v Tatrách touto dobou zdaleka jisté!

Zpáteční balení je poměrně jednoduché, jedeme zrelaxovat namáhané svaly do menších termálních lázní Lúčka (kousek od Bešeňové) – v obci se nachází slovenská rarita, největší travertinový vodopád na Slovensku, opravdu mi revokuje vzpomínku na nejkrásnější římské kašny. Dole pod ním je přírodní koupání - škoda, že už není čas....Byla to tečka za letošní dovolenou – příliš krásnou, abychom se mohli těšit na její další etapu napřesrok, opět s jinými trasami, jak se tak dívám na mapu a rozlehlost této vábivé lokality.

Chcete se také inspirovat ?

*

Horňácké slavnosti 18. - 21. července, Velká nad Veličkou

Lubomír Vylam

Byl krásný páteční večer 18. července, když jsme v 18:00 konečně dorazili do Velké nad Veličkou. Na tento večer byly na Horňáckém stadionu připraveny následující tři programy. První program nazvaný „Horňáckým chodníčkem od jara do zimy“ byl věnovaný 50. výročí vzniku ženského sboru ve Velké. Poté nám v pořadu „My hudci, my hudci“ zahrála HCM Petra Galečky k 20. výročí jejího vzniku. Nakonec jsme shlédli pásmo „Suchovská republika“.

Horňáckým chodníčkem od jara do zimy

U příležitosti oslavy 50. výročí svého trvání připravily ženy na Horňácké slavnosti kulturní medailonek – Horňáckým chodníčkem od jara do zimy. Chtěli v něm připomenout lidové zvyky a obyčeje na Horňácku, které neodmyslitelně k životu tohoto lidu patřily.

Vázaly se k jednotlivým ročním obdobím – fašanek, hody, či důležitým životním údobím – uvítání narozeného dítěte do života. Pořad připravila Anna Šajdlerová a Ženský sbor z Velké, slovem provázela Magdalena Maňáková. Účinkovali: Muzika R. Sokola, Mužský a Ženský sbor z Velké, Ženský sbor Hrubá Vrbka, Velička, Musica Folklorica, muzika M. Minkse, muzika Jarka Miškeříka, Martin Prachař, Ženský sbor z Javorníka.

My hudci, my hudci

Pořad cimbálové muziky ke svému 20. výročí. V pořadu se představily soubory a muzikanti, kteří s HCM spolupracovali, či zasáhli do jejího složení nebo činnosti. Pořad připravil Petr Galečka.

Suchovská republika

V minulém roce připadlo 130. výročí spolku Suchovská republika. K tomuto výročí připravila folklorní skupina ze Suchova pořad k jeho připomenutí. Pořad chce působení a význam spolku připomenout. Jeho námět vychází z knih Suchovská republika a Děti Slovácka. Na pódiu se tak s námi můžete ze suchovské školy vydat, podobně jako to činivali skuteční republikáné, za dnešními horňáckými muzikanty, zpěváky a tanečníky do dědiny na Suchově, do velické hospody, na faru do Javorníka, do Hrubé Vrbky na sená, společně se Lhoťáky lapat zbojníky na Javorinu, lovit umělecké motivy s Jožkou Uprkou na púti či se setkat s bratry Slováky ve Filipově údolí. Pořadem provázela: Jana Halamíčková a v roli suchovských republikánů – Pavel Florián (Matuš Běňa), Martin Myšák (Ferdinand Dostál – Otakar Bystřina), František Pavlica (Jožka Uprka). Účinkovali: DFS Suchovjánek, FS Suchovjan, CM Jana Grabce, CM Miroslava Minkse, FS Velička, HCM Marina Hrbáče, CM Kubíci, Mužský a Ženský sbor z Javorníka, Mužský a Ženský sbor z Hrubé Vrbky, CM Petra Mičky, Folklorní skupina z Nové Lhoty, CM Romana Sokola a FS Brezová.

Sobota v Kratochvilce

Božena Rosenbergová

Na sobotu 14. 9. jsme byly pozvány zazpívat na oslavě 230. výročí založení obce Kratochvilka, malé dědinky nedaleko Brna. Jak příznačný název. Čekalo nás vlídné uvítání, ale nevlídné počasí. Celou noc lilo, ráno našťastí ustalo, zato vítr se činil, seč mohl. Program byl to odpoledne bohatý, mimo nás účinkovaly mažoretky, odpoledne oživilí místní hasiči, a především dívky z místního jezdeckého oddílu. Na sále se promítaly záběry z místních hodů, a ty skutečně stály za to: folklor může být pojímán různě - nejkrásnější byl kankán místních šohajek v kyjovských krojích. Nás zaujalo vystoupení jezdeckého oddílu a prezentace nádherných koní, o které je postaráno s náležitou péčí. A naše vystoupení? No přece

perfekt. Bylo náročné - hodina nepřetržitého zpívání našich běžných i nových pásem jsme začaly "Zpívajme děvčice" a nalákaly tak ven obecnstvo z řad místních, doposud se hřejících u kamen v místní hospůdce. Venku vítr, který nám odnášel písně od úst (ještě, že bylo skvělé nazvučení) a zima, kterou vydrželi jen ti teple ošacení a vnitřně ohřátí. Slovem naše zpívání provázela Yvona Jánošíková. Vše bylo se zájmem sledováno, jen děti kolem s radostí dováděly. Věřte nebo nevěřte, vydržely jsme a ani hlasy nás nezklamaly. Stačilo během zpívání trochu vína na uhlazení hlasivek a dobrá nálada naše i v hledišti. Yvona s Janou Hůskovou si stříhly sóla, odměněny bohatým potleskem. Zpívání se prostě povedlo. A vůbec - krásné odpoledne s místními obyvateli a koníčky. Ani nevadilo, že nás tentokrát bylo málo. Holt, rády se scházíme na zkouškách a na vystoupení jen 6 nebo dokonce i jen 4. Ach, jo. Snad příště to bude s účastí zpěvaček lepší. A mělo by, vždyť takových pěkných pozvání je už málo a škoda jich nevyužít. Příště už by prostě nemuselo být. Jak mi doma říká Lejsek " užij si, když můžeš - a co to dá" !

*

Fotoreportáž ze setkání Slovákých krúžků 19.10., Velehrad –Huštěnovice

Slovácký krúžek v Brně

Slovácký krúžek v Brně

Slovácký krúžek v Brně

*

Vinařovo okénko

Vinařství u nás v době První republiky

Mirek Dostál

Evropské vinařství vstoupilo do dvacátého století ve znamení boje s největšími katastrofami v jeho dějinách. Již při pouhém vyslovení slov révokaz, padlí nebo plíseň révová poleval vinaře v celé Evropě studený pot. Zejména napadení vinic mniškou révokazem mělo po celé Evropě, ale především ve Francii, kde se objevilo nejdřív a kde se v největší míře rozšířilo, pro mnohé vinaře přímo existenční následky. Na druhou stranu způsobilo rozšíření zkázy prudký rozvoj způsobů obrany proti škodlivým činitelům. V boji s révokazem začali vinaři na základě poznatku, že proti révokazu jsou odolné americké odrůdy révy, hledat odolné formy vinné révy, které současně dávají uspokojivou kvalitu hroznů. Tím započal šlechtitelský vývoj nových odrůd násobným křížením amerických a evropských odrůd, daný úsilím nalézt takovou ideální révu. Druhý způsob boje proti révokazu využil biologického vývojového cyklu tohoto škůdce. Mniška révokaz v prvním roce žije na kořenech révy a v druhém v její nadzemní části. Naštěpováním evropských odrůd na odolné americké podnože se tento cyklus přerušil, neboť podnože nemohly být révokazem napadány, a révi bylo uchráněno.

Než se však podařilo révokaza vymístit, uplynula pěkná řádka let a musely být vykloučeny takřka všechny původní plochy vinic. Řada vinařů mezitím zkrachovala a k vinaření se již nikdy nevrátila zpět. Pro zpomalení rozšiřování nákazy révokazem do dalších oblastí se zaváděla přísná celní opatření na vývoz a obchod s révou, která

dále ekonomicky vyčerpávala pěstitele vína. Na druhou stranu však byla zahájena mezinárodní spolupráce evropských států v boji s réwokazem a investovalo se do výzkumu, zejména na poli šlechtění.

Co tě nezabije, to tě posílí. V duchu tohoto hesla se podařilo vyšlechtit řadu podnoží, na kterých tradiční odrůdy přinášely vynikající kvalitu vín, dále bylo vyšlechtěno nesčíslně mnoho přímoplodých hybridních vín, z nichž některé daly základ moderním odrůdám používaným v současnosti k produkci bio-vín. Je pravdou, že zejména ve Francii došlo k neřízenému vytváření nových kříženců, dávajících převážně vína nízké kvality, takže bylo nutno zavést regulace povolených odrůd a chránit tím kvalitní výrobu vín. Naštěstí v našich zemích se vinaři k novým křížencům stavěli s rezervou, takže u nás k neřízenému zamoření vinic nadměrným množstvím nekvalitních hybridů nedošlo.

Jako příklad u nás hojně pěstovaného hybridu uvedu BACO NOIR. Tento hybrid je schopen dát až 200 kg hroznů na hlavu, nepodléhá plísním a je odolný i proti révokazu. Bohužel víno z něj je nevalné kvality, dokonce dle některých výzkumů je zdraví škodlivé. Já sám mám jednu hlavu „baga“ při vinohradu, toto však nesklízím a ponechávám je napospas ptákům.

Společenské změny v první půli dvacátého století a boj s révokazem a plísníovými onemocněními vína, nastartovaly spolu s obecným vědecko-technickým rozvojem u nás prudký vývoj vinařství. Původní postupy výroby vína byly obohacovány o nové poznatky, zdokonalovaly se výrobní postupy, vinaři se sdružovali do profesních organizací a výrobních družstev, začal se vydávat samostatný odborný vinařský časopis (Vinařský obzor, který vychází dodnes).

Již začátkem století byl zřízen Zemský vinařský spolek pro markrabství moravské. Roku 1920 vznikl Svaz československých vinařů. Vinařství v době I. republiky spadalo pod správu ministerstva zemědělství, kde byl činný ve dvacátých letech vrchní rada prof. Ka-

rel Votruba. Zjevně se jednalo o osvíceného člověka, který nechal zřídit Výzkumnou vinařskou stanicí v Mutěnicích, která se zapsala do vývoje vyzkoušením a objektivním posouzením vybraných hybridů. Na základě výzkumu v Mutěnicích zvítězil u nás směr štěpování tradičních odrůd na podnožové křížence.

Závěrem bych rád zmínil nejdůležitější osobnosti vinařství ČSR v meziválečném období.

Pan Alois Václav Hornanský patřil k našim vůdčím osobnostem při rozvoji vinařství I. republiky, založil časopis Vinařský obzor, byl jednatelem Zemského vinařského spolku, zakladatelem Svazu československých vinařů. Zřídil zemskou révovou školku ve Velkých Pavlovicích. Věnoval se pedagogické činnosti. Při boji s révokazem propagoval cestu štěpování evropských druhů rév na vyšlechtěné podnože z amerických druhů. Tento druh sazenic se používá v rozhodující míře dodnes a znamenal konečné vítězství nad révokazem.

A.V. Hornanský patřil k nadšeným buditelům vinařství, věnoval se osvětové činnosti a vychoval přímo i nepřímo řadu pokračovatelů nejen ve Velkých Pavlovicích.

Dr. Ing. K. Neoral pracoval v Zemském výzkumném ústavu vinařství v Brně jako vedoucí sekce vinařsko – ovocnářské. Docent zahradnictví (předmětů ovocnictví, zelinářství, vinařství a ovocnického průmyslu) na Vysoké škole zemědělské v Brně (od roku 1935). Byl též přednostou „Vinařsko-ovocnické sekce“ Zemských výzkumných ústavů zemědělských (ZVÚZ) v Brně Pisárkách. V období dvacátých až třicátých let 20.století usměrňoval a řídil šlechtění révy vinné v české oblasti Moravy. Na základě pozorování ve Výzkumné vinařské stanici v Mutěnicích kriticky zhodnotil rozšiřování přímoplodých amerických hybridů a podpořil tak rozvíjení metodiky štěpování evropských odrůd na šlechtěné americké podnože. Od roku 1930 byl Neoral řádným členem ČAZ v Praze a členem Masarykovy akademie práce. Svoji činností a kontakty

s odbornými zahradnickými kruhy významně pozvedl naše vinnictví a vinařství na mezinárodní úroveň. Za okupace byl vězněn a zemřel na následky tohoto věznění v roce 1945.

Doc. Dr. Ing. J. Blaha po neúspěšných pokusech o křížení evropských a amerických druhů révy se věnoval rozdělení a popisu evropských jakostních odrůd vín a sepsal naši první ampelografii vín a vypracoval Katastr viničních tratí v Čechách a na Moravě. Při svém působení na VŠZ vchoval pozdější osobnosti vinařství, např. Ing. J. Veverku, prof. V. Krause a další. Úzce spolupracoval i se zahraničím, zvláště se školou v rakouském Klosterneuburgu. Ve své práci pokračoval i po válce, byl však politicky šikanován, což zajisté bylo na škodu našemu vinařství.

Osobností našeho vinařství v meziválečném období by se našlo ještě mnoho, účelem mého článku však je povšechně seznámit příznivce vinaření s vývojem u nás a popřípadě vzbudit zájem o historii vinaření, která se stala nedílnou součástí naší kultury.

(Literatura :

KRAUS, Vilém, Vinitorium Historicum, Radix, Praha 2009.

<http://czechwines.cz/lide/histvin.htm>

České osobnosti výzkumu a šlechtění okrasných, ovocných rostlin a révy vinné ve XX. Století, Vojtěch Řezníček, Petr Salaš, Jan Lužný, Mendelova zemědělská a lesnická univerzita v Brně, Zahradnická fakulta v Lednici na Moravě, Ústav šlechtění a množení zahradnických rostlin, r.2002)

*

Receptář

Krupicový štrúdl (*Hornácko*)

Suroviny:

500 g brambor, 500 g krupice, sůl, pepř mletý-dle potřeby, mleté nové koření-dle potřeby, 1 kostka kvasnic, špetka cukru na kvásek, 200 ml mléka, 500 g mouky polohrubé, 2 vajíčka, sádlo-dle potřeby.

Pracovní postup:

Brambory uvaříme ve slupce a po vychladnutí je oloupeme a nadrobno nastrouháme. Na tuku opražíme krupici, do které přidáme pomletý pepř, sůl, nové koření, a necháme vychladnout. Krupici si opražíme jako první, těsto nesmí kynout. Zaděláme kvásek z mléka, cukru a kvasnic a vlijeme ho do směsi brambor a mouky, nakonec přidáme vajíčka.

Suroviny zpracujeme ve vláčné těsto a rozdělíme je na dva díly, které rozválíme na 1 cm tlustou placku. Směsí z krupice pomážeme povrch placky, smotáme v závin a necháme kynout na teplém místě. Povrch závinu pomastíme tukem a dáme péct při 250 °C.

Štrúdl podáváme k hustým luštěninovým polévkám nebo samotný.

dodala JL

(Zdroj:

„Kuchařka tradičních pokrmů na Slovácku“-Region Slovácko 2010)

A dobrou chut'!

*

Závěrem lidová pranostika

*„Šimona, Judy (28.10.)
zima leze z půdy,
nemá-li moci
přijde na Vše svatý v noci.“*

Na tomto čísle se podíleli: J. Lacinová, M. Dostál, autoři příspěvků.
Fota dodali : J. Lacinová, J. Martínková , J. Hůsková, K. Barták.
Redakce si vyhrazuje právo redakčních úprav zveřejňovaných příspěvků.

Redakční uzávěrka příštího čísla je 31.1.2014.

Příspěvky zasílejte na adresu jir.lacinova@seznam.cz

Fotky zasílejte na adresu: dostal.mirda@seznam.cz

Krúžkozor vydává Slovácký krúžek v Brně za finanční podpory statutárního města Brna.

Vychází 3x ročně nákladem 80 kusů.

Je též publikován na www.kruzek.cz.

Odpovědný redaktor: Jiřina Lacinová

Autor obálky: Jaroslav Homola

